

Velecenjeni g. Doropoljski!

Blagovolite tudi mene sprejeti v veliki krog svojih koticarjev. Stara sem 12 let in pojdem v II. razred realne gimnazije. Prvo leto sem izdelala z odliko. Sedaj sem na počitnicah v Zasipu pri Bledu. Počutim se prav dobro. Jako rada čitam »Zvonček«. Najbolj mi ugaja povest »Kekec na volčji sledi.« Tudi moja sestra ga rada čita. Nestrpno pričakujem vedno vsakratnega nadaljevanja.

Če mi dovolite, Vam drugič še kaj pišem.

Z odlčnim spoštovanjem

Vas pozdravlja

Metka Skabernetova.

učenka real. gimnazije v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Metka!

Seveda Ti dovoljujem, da mi pišeš še večkrat. Morda nam o priliki poveš, kako si prebila počitniški čas. Gotovo si marsikaj videla, kar bi zanimalo tudi veliki krog mojih koticarjev.

Čenjeni gospod Doropoljski!

V Št. Jerneju imamo razred za oddaljene učence. Hodim 3. leto v šolo. V IV. oddelku sem. Imam štiri brate in tri sestre. En brat in štiri sestre so umrli. Dve sestri, Ančka in Micka, sta umrli na španski bolezni. Ančka je bila stara 17 let. Micka pa je bila tisti dan, ko so jo pokopali, stara 19 let. Vseh skupaj nas je deset. Ata ni bil nič pri vojakih. Potrjen je bil, pa je vedno prosil, da mu ni bilo treba iti. Jako rada čitam »Zvonček«. Gospodična Mira Pouhova ga ima narobe čenega. Gospodična uči nas oddaljene učence. Pa kdor bolj zna, tistim ga da. Bila sem pripravljena, da bi šla v meščansko šolo. Zdaj pa, ker sta oni dve umrli, pa ne morem. V šolo hodim jako rada, ker se lahko učim.

Presrčno Vas pozdravlja

Pepica Golobova,
Mali Ban.

Odgovor:

Ljuba Pepica!

Tvoje odkritosrčno pismo sem prečital prav z zanimanjem. V eni sapi bi nam vse rada povedala. Pač škoda, da ste umrli že tako dorasli sestra. To sta bili že vrli slovenski mladenki, veselje in ponos staršem! Sedaj ju nadomeščaš Ti s podvojeno pridnostjo in ljubeznivostjo. Ali ne?

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvo pisemce. Jako rad čitam »Zvonček«, posebno pa kotichek gospoda Doropoljskega, ki mi silno ugaja. Zato pa se hočem tudi jaz uvrstiti med koticekarje. Obiskujem prvi oddelek tretjega razreda. Gospodično učiteljico imam jako rad. Lani sem se pridno sankal. Božiček pa mi je prinesel nove sanke, a se da pa ni nič snega. Rad bi še imel zimo, ker je tako veselo na snegu. Imam še tudi sestrico Marico, ki študira v Mariboru. Brat Ivo pa je umrl v italijanskem ujetništvu. Ako Vam je všeč, se bom še večkrat oglasil.

Srčne pozdrave!

Vdani

Lejko Rosenstein,
Sv. Jurij ob Taboru.

Odgovor:

Ljubi Lejko!

Tvoja želja se bo kmalu izpolnila: zima se že pripravlja na pohod v naše kraje. Ko zopet prikima, se iznova začne Tvoje zimsko veselje, ki ga uživaj zdrav in za dovoljen! In oglasi se zopet!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker ste velik prijatelj mladine, Vam pišem pismo. Nekoliko prostora mi boste že dali. Saj tudi v prvič, ko sem tudi pisal pismo, ste določili prostor v »Zvončeku«.

V lanskem letniku je bilo veliko povesti in pesmi. Zato sem ga tudi letos naročil. Jako mi ugaja povest o Kecku. Povest o domačem muzeju je mene tako navdušila, da sem sklenil tudi jaz zbirati rože in žuželke.

Hodim v prvo gimnazijo v št. Vidu.
Prosim, priobčite ta spis o pomladi:

P o m l a d .

Lepa je pomlad! Sonce sije vedno gor-
keje. Travniki in polja zelene. Kmet orje,
seje in obdeluje zemljo. Otroci skačejo,
veselo trgajo cvetice in spletajo vence.
Starčki in ženice posedajo po klopeh pred
hišo in se grejejo. Pastir zopet žene vesel
živino na pašo, piska na piščalko in pre-
peva. Vse, kar živi, je veselo. Tudi ptički
veselo prepevajo pesmi v čast vstalemu
Zveličarju.

Kako je lepó zdaj na sveti,
čast pojmo in hvalo Bogú,
ki dal nam je spet doživeti
to rajsko lepoto — juhú!

Z velikim spoštovanjem!

Vaš koticár

Viktor Smolej.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Priobčujem op's pomladi, čeprav ni se-
daj ugodna doba za to! Toda mislim, da
je vendarle prav, ako si obudimo spomine
na cvetoče mladoletje in se nam z novo
siló zbudí upanje na prihodno dobo cvet-
ja in petja. (Ako še nisem povedal, po-
vem danes, da si tudi Ti prav rešil skriv-
nostni napis v 4. letošnji številki.)

Cenjeni g. Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim
pismom. Z njim se hočem pridružiti Va-
šim koticárjem. Hodim v IV. razred
osnovne šole. Najbolj me veseli računstvo
in zgodovina. Na »Zvonček« sem naročen
že drugo leto. Ugaja mi, ker prinaša lepe
povesti in pesmi. Imam še tri bratce, ki
tudi hodijo v šolo.

Pozdravlja Vas

Ivan Brišar
na Kor. Beli.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Vsakega prirastka svojih koticárjev se
razveselim. Ščasoma nas bo toliko, da nam
bo v resnici premalo prostora. Pa si bomo
že kako pomagali, saj pravijo, da gre krot-
kih ovčic mnogo v hlevček. (S tem nikakor
ne trdim, da so moji koticárji ovčice —
po pameti!)

Ljubi gosp. Doropoljski!

Danes Vam hočem prvič napisati pismo.
V šolo hodim 6 let in sem 12 let star.
Tukaj imamo štirirazredno osnovno šolo.
Hodim v II. oddelek 4. razreda. Najljubše

mi je petje in telovadba. Stara gora je
majhen grič, na katerem je le nekaj hiš s
cerkvi in šolo. Ne daleč od šole imamo
stoletno lipo in sedem mlajših lip. Rad bi
Vam napisal še več, a se ne upam.

Srčno Vas pozdravlja

Franc Nemeč

pri Sv. Duhu na Stari gori.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Kakšen junak pa si, moj ljubi dvanajst-
letni možakar, da se ne upaš prijeti pe-
resa v roko in mi napisati vsega, kar Ti
na srcu leži! Pojdi, pojdi! Pogum napravi-
lja moža! Jaz pa menda tudi nisem tako
strašilo, da bi bilo treba komurkoli trepe-
tati pred menoj!

Ljubi gospod Doropoljski!

Z zanimanjem čitam »Zvonček«. To je
resnično lep mladinski list. Hvala Vam
vsem, ki ste ga ustanovili! Naj bi se raz-
širil po vsej naši domovini! Če imam malo
prostega časa, tedaj čitam ali pa slikam.
Čitam rad potopise, povesti, nekatere ro-
mane, poučne, zabavne in mladinske spise.
Zanimam se tudi za slikanje. Poznam po
imenu več domačih umetnikov. Najbolj
mi ugajajo slike umetnika Maksima Gas-
parija. Te slike najrajši gledam. Ali mo-
rebiti poznate osebno tega gospoda? Če
vam je mogoče, natisnite sliko tega slikar-
ja v »Zvončku«. Zakaj ta umetnik ne na-
slika letos ničesar v »Zvončku«? Ali ste se
mu zamerili? Najrajši bi se šel učiti za
slikarja ali pa za mornarja. Katero mi bolj
priporočate?

Sprejmite pozdrave od tukajšnjih naroč-
nikov!

Štefan Mlakar,
Prihova pri Konjicah.

Odgovor:

Ljubi Štefan!

Moja vest mi ničesar ne očita, da bi se
bil kdaj kakorkoli zameril slikarju Gaspa-
riju. Znano pa mi je, da ima toliko dela,
da mu bržkone ne preostaja nič časa za
sotrudništvo pri »Zvončku«. Ako pa mu
pride Tvoja pohvalna beseda pred oči, se
bo nemara zopet spomnil našega lista. Kaj
naj Ti priporočam — slikarja ali mornar-
ja? Ker ne poznam Tvojih sposobnosti,
ne morem odgovoriti. Vprašaj svojega uč-
telja in svoje starše! Najlepše bi bilo, da
si slikar in mornar. Vozil bi se po širokem
morju, kjer bi gledal druge kraje, ljudi in
običaje. Vse to bi lahko naslikal in poka-
zal nam, ki moramo čepeti za domačim
plotom.